

Căpitanul
Apostolescu
anchetează

HORIA
TECUCEANU

Editor:

Hadrian Mateescu

Redactor:

Brândușa Zărnescu

Concept grafic:

Silvia Olteanu

Corector:

Mihaela Răducanu

DTP:

Mihaela Mănoiu

Copyright © Horia Tecuceanu, 1969

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării,
sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Toate drepturile rezervate.

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TECUCEANU, HORIA

Căpitanul Apostolescu anchetează / Horia Tecuceanu. -

Petrești : Publisol, 2021

ISBN 978-606-9739-96-9

821.135.1

Tipărit la ARTPRINT
www.artprint.ro

Capitolul I

Prima victimă

Simțind cum umezeala care venea dinspre mare îi pătrundea până la oase, subofițerul de miliție Ilie Găman își înfundă și mai adânc mâinile în buzunarele mantalei de ploaie.

În timp ce-și continua patrularea cu pași rari, apăsați, care răsunau ritmic pe asfaltul bulevardului, se gândea la influența pe care anotimpul o exercita asupra dispoziției sale. Vara, toate stațiunile de pe litoral clocoteau de agitația turiștilor. Evident, exodul acestor oameni, veniți să-și petreacă din plin concediul, avea urmări directe și asupra vieții nocturne a portului Constanța. Veselia și exuberanța vizitatorilor deveneau molipsitoare, iar orele de serviciu – în care niciodată nu se întâmpla ceva interesant – treceau pe nesimțite.

Acum însă, în această noapte de martie, deși era încă devreme – abia zece fără un sfert – străzile erau pustii. Din când în când, doar fulgerul arcului electric făcut de tijele troleibuzelor care se retrăgeau dinspre gară spre depou mai spinteca întunericul.

În timp ce-și scotea din buzunar pachetul de țigări, atenția îi fu atrasă de o umbră ce ieșea din aleea care ducea la blocurile 93 și 95 și se îndrepta grăbită spre gară. Privirile sale urmăriră, pentru o fracțiune de secundă, silueta bărbatului; era, poate, vreun întârziat, care voia să prindă troleibuzul.

După alți câțiva pași – depășise aleea de pe care ieșise, cu puțin timp mai înainte, întârziatul ce-i

reținuse atenția – se opri pentru a-și aprinde țigara. Dar, în clipa în care scăpără chibritul, un țipăt de femeie străpunse liniștea nopții.

Aruncând bățul de chibrit ce-i ardea în mână, se îndreptă cu pași repezi spre locul de unde venise strigătul.

În fugă, deschise cu mâna dreaptă tocul pistolului, iar cu stânga scoase lanterna.

După ce străbătu nu mai mult de zece metri, văzu apărând din aleea cufundată în întuneric, în fasciculul luminos al lanternei, o femeie pe al cărei chip se întipărise groaza; întindea spre el mâinile înroșite de sânge.

— Ce s-a întâmplat? întrebă milițianul. Dar, văzând că femeia era prea înspăimântată pentru a-i putea răspunde, nu mai zăbovi, scoase pistolul din toc și, luminându-și calea cu lanterna, înaintă încet, cu prudență.

Mai străbătu vreo 15-20 de metri pe alee și zări un om căzut cu fața în jos, într-o băltoacă de apă. Înțelese că la picioarele sale se afla un bărbat mort. Rana mare de la cap, prin care sângele continua să se scurgă, înroșind băltoaca în care zăcea, îi pricinuiseră fără îndoială moartea.

Sergentul băgă pistolul în toc și, scoțând fluierul, dădu alarma.

După câteva minute, sosi un coleg al său, care, pus la curent cu cele întâmplate, se îndreptă spre un telefon și anunță secția de miliție.

Un sfert de oră mai târziu apărură două mașini din care coborâră câțiva ofițeri de la miliția judiciară, printre care și maiorul Grigore Călărășu, precum și

procurorul de serviciu Mihail Lupu și medicul le-
gist Ioan Capolide. Aproape în același timp, sosiră
și cei de la secția de criminalistică a Inspectoratului
Județean de Miliție.

Din documentele găsite asupra victimei, ancheta
stabili că este vorba de Barbu Gheorghe, în vârstă
de 38 de ani, născut în Slobozia, domiciliat în Strada
Mică nr. 7, care lucra pe post de magazioner-șef la
Fabrica de produse chimice „Avântul“ din localitate.

La lumina unor reflectoare mobile, doctorul Ioan
Capolide constată că moartea survenise de aproxi-
mativ douăzeci de minute, din cauza unei răni provo-
cate de o armă de foc.

Glonțul intrase în tâmpla dreaptă și ieșise prin cea
stângă, moartea fiind fulgerătoare.

Ceea ce îi surprinse însă din primul moment pe
anchetatori era natura rănii. Deși toți erau oameni
cu experiență, nu puteau să-și explice nici puterea de
pătrundere a proiectilului și nici dimensiunile foarte
mari ale rănii; tâmpla dreaptă prezenta un orificiu cu
un diametru de circa 15 milimetri, iar stânga, unul de
aproape 30.

După părerea doctorului Capolide, numai o pușcă
de vânătoare de calibrul 16, încărcată cu cartușe
pentru mistreți, ar fi putut provoca o astfel de rană.

Între timp, corpul fu ridicat și depus la morgă, ră-
mânând ca doctorul Capolide să-și trimită de îndată
raportul.

Maiorul Călărășu îi ceru subofițerului Găman să-i
raporteze împrejurările în care fusese descoperit ca-
davrul. Află astfel de femeia care dăduse alarma; deși
era aproape ora unsprezece, ea se mai afla încă acolo,

într-un grup de cetățeni care se adunaseră pentru a comenta evenimentul.

Femeia declară că se numește Olga Tănase, că are 45 de ani și că se întorcea dintr-o vizită la fiica ei, care locuia în blocul 93, la etajul VII. Stătuse acolo s-o aștepte până se înapoiase cu soțul ei de la cinematograful. Ieșind din bloc și mergând pe alee, se împiedicase de ceva și căzuse. Încercând să se ridice, și-a dat seama că obstacolul era un trup omenesc.

Crezuse mai întâi că era vreun marinar străin, care se îmbătase. Gândindu-se că ar putea răci, încercase să-l trezească, scuturându-l de umeri și punându-i mâna pe cap; în clipa aceea a simțit pe mâini un lichid cald, vâscos. Dându-și seama că e sânge, și-a pierdut cumpătul și a început să țipe, ceea ce a avut drept urmare intervenția milițianului de serviciu. În final, mai preciză că nu-l cunoaște pe bărbatul ucis.

În timpul în care martora fusese chestionată, lucrătorii miliției judiciare și cei ai secției de criminalistică terminaseră cercetarea terenului dintre cele două blocuri, fără a găsi vreun indiciu folositor.

Ținând seama că era trecut de miezul nopții și că nu mai puteau fi interogați alți martori, s-a decis amânarea cercetărilor pentru a doua zi.

Capitolul II

Planul de acțiune

În ziua următoare, pe la opt și jumătate, în biroul colonelului George Lăzărescu, șeful Secției judiciare, se aflau convocați, printre alți ofițeri de miliție, maiorul Călărășu, procurorul Mihail Lupu și medicul legist Ioan Capolide.

— Din discuția pe care am avut-o până acum, spuse colonelul Lăzărescu, au rezultat următoarele:

Spațiul verde situat între blocurile 93 și 95 este închis pe trei laturi. Singurele posibilități de acces către exterior sunt: poteca deschisă către Bulevardul Republicii și Scara A a blocului 95, din partea dreaptă. Latura stângă și spatele acestui părculeț sunt închise de Policlinica nr. 2, care nu are intrare spre parc. Deci asasinul putea veni sau pleca ori pe Scara A a blocului 95, ori prin Bulevardul Republicii. Apoi, din procesul-verbal prezentat astăzi de doctorul Capolide, reiese că moartea a survenit cu aproximativ douăzeci de minute înainte de examinarea victimei. Întrucât constatarea decesului s-a făcut la zece, rezultă că asasinatul a avut loc în jurul orei zece fără un sfert. Acest moment coincide și cu declarația martorei Olga Tănase, care a plecat la aceeași oră de la fiica ei. Dacă, datorită unor circumstanțe favorabile, am putut stabili cu multă precizie momentul în care s-a petrecut crima, continuă colonelul Lăzărescu, în schimb nu putem explica cum de nu a fost auzit focul de armă. Ținând seama de ora la care s-a petrecut fapta, putem considera că, în momentul crimei, atât

tovarășa Tănase, cât și sergentul Găman se aflau la extremitățile aleii, la vreo 20 de metri de victimă. Ei, bine, de ce n-a auzit nimeni împușcătura?

— Tovarășe colonel, interveni maiorul Călărașu, poate că totuși tovarășa Tănase se mai afla în lift când s-a tras focul de armă. Este de reținut că o coborâre cu liftul de la etajul VII durează aproape un minut. Această ipoteză ar putea explica de ce n-a auzit împușcătura.

— S-ar putea să ai dreptate, îl întrerupse Lăzărescu. Dar cum îți explici că nici sergentul Găman n-a auzit-o, deși se afla în imediata apropiere a locului unde s-a comis crima? În sfârșit, să lăsăm deoparte supozițiile și să trecem la extinderea investigațiilor. Tovarășul maior Călărașu va continua cercetările la locul crimei, depistându-i pe cei care ne pot da relații suplimentare. Va căuta, de asemenea, să stabilească la cine a fost victima în blocul 95; n-ar fi exclus ca, aflând acest lucru, să găsim foarte repede criminalul. Tovarășul maior Mihăilă se va duce la fabrica „Avântul“, pentru a cerceta dosarul lui Barbu Gheorghe și pentru a lua legătura cu colegii lui apropiați. Dumneata, locotenent Marinescu, vei căuta să obții informații de la vecinii lui Barbu în legătură cu relațiile acestuia.

După ce termină expunerea planului de bătaie, colonelul Lăzărescu se ridică în picioare. Discuția se încheiase.

Capitolul III

Cercetările maiorului Călărașu

Maiorul Călărașu îl luă cu el pe locotenentul Adam, care participase și el la ședința operativă ținută de colonelul Lăzărescu, și îi ceru șoferului mașinii de serviciu să-i ducă în Bulevardul Republicii, 95. În timp ce mașina se îndrepta spre locul crimei, maiorul Călărașu îi spuse lui Adam că, după părerea lui, punctul cel mai tenebros din această afacere rămânea faptul că niciunul dintre cei doi martori nu auzise împușcătura.

— În ceea ce o privește pe tovarășa Tănase, ar mai putea exista o explicație, dar sergentul Găman?... E posibil să te afli la circa 20 de metri și să nu auzi detunătura unei puști de vânătoare?

— Tovarășe maior, n-ar fi oare posibil ca Găman să nu se fi aflat chiar atât de aproape de victimă? Întrebă Adam. Știți... este un băiat tânăr, poate că stătea de vorbă cu vreo fată în holul unuia dintre blocurile din împrejurimi. Și, chiar dacă a auzit împușcătura, a confundat-o poate cu rateul unui motor de automobil.

— Într-adevăr, nu este exclus ca Găman să fi auzit împușcătura, dar, fiind distrat, să nu mai rețină acest lucru, încuviință gânditor Călărașu.

Când coborâră din mașină, îi întâmpină sergentul Găman. Împreună inspectară terenul la lumina zilei. Acesta avea vreo 20 de metri lățime și circa 40 de metri lungime, iar ferestrele de la parterul blocurilor care înconjurau parcul se aflau, toate, la o înălțime de patru metri de la sol.

— Putem trece la interogarea locatarilor, spuse Călărașu și se îndreptă spre intrarea blocului.

Între intrare și lift se afla un birou a cărui ușă era deschisă. Înăuntru, în fața unei mese, ședea un bărbat de vreo șaiszeci de ani, care completa niște situații.

— Bună ziua! spuse Călărașu. Suntem de la miliția judiciară și am vrea unele relații în legătură cu crima comisă azi-noapte în fața imobilului dumneavoastră.

— Cu multă plăcere! răspunse acesta. Mă numesc Tudor Constantinescu și sunt portarul acestui bloc. La întrebarea milițianului, preciză că tot el a fost de serviciu și în noaptea precedentă.

Călărașu rămase plăcut impresionat de înfățișarea îngrijită și de figura inteligentă a interlocutorului său. Nu se putu abține să nu-l întrebe unde a lucrat mai înainte de a fi portar.

— Până acum patru ani, când am ieșit la pensie, am fost grefier la tribunal. De atunci sunt portarul acestui bloc. Dacă țineți seama de faptul că, pe lângă pensie, am atât leafa de portar, cât și o locuință frumoasă, veți fi de acord că am toate motivele să fiu mulțumit de situația mea. Dar n-aș vrea să vă răpesc timpul, spuneți-mi cu ce vă pot fi de folos?

— Tovarășe Constantinescu, aceasta este victima, spuse Călărașu, arătându-i o legitimație cu fotografia lui Barbu. O cunoașteți?

Portarul luă legitimația, examinează îndelung fotografia și răspunse scurt:

— Nu-l cunosc.

— L-ați văzut intrând vreodată în acest bloc?

— Nu! răspunse cu aceeași promptitudine portarul.

— Ce-ați făcut azi-noapte, în jurul orei zece?